

CSÖNDES CSODA

Bácsi Sándor

Bácsi Sándor: CSÖNDES CSODA

'Mefogta a vak kezét, s kivezette a faluból' (Márk. 8:22-30)

Ahogy akkor a betszaidi vakkal
személyesen, másra nem tartozó
kettesben tett oldó csodát az Úr,

mefogta szívem: nem nyájas szavakkal,
de ránehezült kézzel, gyógyító
erővel szegődött Ő társamul.

... Mert vak voltam. A mások vergődését
nem engedte meglátni jó-sorom,
hogy hiányzik a kenyér, vagy a szó.

Míg hangoztattam igazságom tényét,
mit tudtam én, hivalgó tisztaságom
milyen keserű módon lázító.

Azt sem láttam, hogy leereszkedésem
nem gyógyít, de felszaggat sebeket.
Így tapogattam, pózba merevültem.

Ahogy a vak, botommal keresgéltem,
merre az út, amerre tért nyerek.
Emberektől emberhez menekültem.

Vakon hittem, hogy a jog és igazság
győzelmét kell szolgálnom minden áron,
mert ez menti meg majd ezt a világot.

Munkálnom kell az Eszme diadalát,
elsöpörni, útjába bármi álljon.
Itt mindenki vagy átkozott, vagy áldott...

Kezem mefogta és úgy vitt magával.
Kivetett család fészek-melegéből,
kivezetett a társaim sorából.

Kezétől szemem megtelt fény sugárral,
de káprázott a beözönlő fénytől.
És fáj a fákként nyüzsgő ember-tábor.

Újra éreztem kezének nyomát.
Érintett, s most már tisztán láttam én
amint ezután mindig nézhetem

e szép világot. Legelőször arcát
adta elém. Ez sugárzott felém,
hogy eltűnjem: Ki is Ő nekem.

Tudom, hogy van nálamnál jobb tanítvány,
kit szóra unszol a felismerés,
s fel is kiált: Te vagy a Messiás!

Bennem is zeng, de a faluszél útján
nekem mást mondtál, és ez sem kevés.
- Csöndes csoda, csöndes hálaadás.

Forrás: www.keresztenydalok.hu